

5. søndag efter påske d. 26. maj 2019

Salmer:

227: Som den gyldne sol frembryder

13: Måne og sol

584: Beder, og I skulle få

54: Hvad mener I om Kristus

6: Dig være, mildeste Gud Fader

356: Almagts Gud, velsignet vær

Prædiketekst: Johannesevangeliet 16,23b-28

Jesus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen. Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde for jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen.«

Der er 6 søndage mellem påske og pinse, og vi er i dag nået til den femte af slagsen. Alle de seks søndage har prædiketekster fra Johannesevangeliet. Der er meget godt at sige om Johannesevangeliet. Det er smukt og poetisk. Det har ofte nogle lidt andre detaljer med end Matthæus, Markus og Lukasevangeliet har. Det har andre perspektiver på Jesu liv. Johannesevangeliet kan dog også til tider være lidt forvirrende. I Johannesevangeliet lyder Jesus lidt mere vævende og filosofisk. Han kører lidt mere i ring og virker nogle gange gådefuld. Selv hans disciple bliver ret ofte sat af og forstår ikke det hele.

Lad os se, om vi kan finde en mening i det hele. En måde at åbne Jesu lidt gådefulde ord til denne søndag kan være at overveje hvilket spørgsmål, de svarer på. Så hvilket spørgsmål svarer de her 5½ vers fra Johannesevangeliet på? Det kunne der nok gives en del bud på, men her er et bud: Hvorfor hører Gud bøn?

I dagens tekst dukker der tre grunde op til, at Gud hører bøn. Den første grund hænger sammen med et ord, som vi hører 7 gange i den korte tekst. Nemlig Faderen. Jesus taler ofte om Faderen. Han er ikke bange for at nævne sit ophav – hvem der er hans far. Han er ikke pinligt berørt over sin far, som børn hurtigt kan blive, når de når en vis alder. Nej, Jesus taler gentagne gange om sin forbindelse til Faderen. Det er ikke en forbindelse, som han holder for sig selv. Han lærer os at bede til Faderen. Til vores himmelske far. Det gør vi i Fadervor, og det kan vi gøre hver gang, vi beder. F.eks. ved at indlede bønnen med at sige ”Far” eller ”Himmelske far”. Vi minder os selv om, hvad der også er vores ophav. Hvor vi kommer fra, hvem vi kan takke for, at vi er til.

Hvis ikke vores forældre havde været til, havde vi ikke selv været til. På samme måde skylder vi Gud vores eksistens, vores liv. Hver eneste vejtrækning. Hver eneste ny dag. Hvert eneste øjeblik. Hvis ikke han havde sat det hele i gang, havde vi ikke været til.

Det er egentlig en absurd tanke at tænke. For vi kan ikke forestille os ikke at være til. Vi kender kun til at leve og være. Vi kender kun til at være et menneske og være i livet. Derfor er det så let at tage for givet, at vi får lov at leve et menneskeliv. Vi kender ikke til andet. Men grundlæggende er vi kun til, fordi Gud har villet det. Han er skaber, og han er far. Han satte det hele i gang, og følger os ud i livet, som en god far følger med i, hvad sine børn gør i livet.

Gud hører bøn, fordi han er vores skaber og far. Han er grunden under vores liv, og ham, som vores bøn naturligt må rette sig imod. Vi kan bede til ham med tillid til, at han hører os. For en god far lytter til sit barn. En god far lægger avisen og telefonen væk og er nærværende. Og vi kan bede til ham med tillid til, at han har gode planer for os. Det mindede læsningen fra Det Gamle Testamente os om:

Jeg ved, hvilke planer jeg har lagt for jer, siger Herren, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb. Råber I til mig, og går I hen og beder til mig, vil jeg høre jer. Søger I mig, skal I finde mig.

Så Gud er vores far. En far, som er nærværende og lytter. En far, som har gode planer for os. Gud er Faderen. Derfor hører han bøn.

Den anden grund til, at Gud hører bøn, er Jesus Kristus. Jesus siger til sine disciple, at hvis de beder om noget i hans navn, så skal Faderen give dem det. Det er ikke nødvendigt, at Jesus selv beder til Faderen på vegne af disciplene. Nej, de kan bare bruge hans navn. De kan bede i Jesu navn. Så stærkt er Jesu navn, så stærk er forbindelsen mellem Faderen og Sønnen, at vi kan få del i den forbindelse, bare vi bruger Jesu navn i bønnen. Så meget elsker Gud sin søn, at når vi beder i hans navn, så hører han vores bøn.

Forestil dig, at du får lov til at bruge Lars Larsen dankort. Han siger, at du bare skal bruge løs. Det er en gave til dig. Du får nu store og nye muligheder. I starten er du forsigtig. Du går i Vinspecialisten og køber chokolade og en god belgisk øl. Du går på apoteket og køber ørepropper og hovedpinepiller. Du tager i Superbrugsen og køber koldskål og kammerjunkere. Du møder Lars Larsen ude på parkeringspladsen, og han nikker, siger: den er god nok, bare brug løs. Og så sætter du ellers kurs mod Silkeborg, klar til at tømme både Jysk og Føtex.

Jesus stiller sit navn til rådighed for os, siger: Her, værsgo, tag og brug det. Der er fri adgang til min far, til hans lyttende ører og hans store hjerte. Bed om hvad du vil. Bed om det, du bekymrer dig for: om der er råd til sommerferie, om der bliver fred i familien igen og om danskerne stemmer klogt og viist. Bed til Gud om det, du er taknemmelig for: at du kom igennem en sygdomsperiode, at kastanjetræerne og gyvelbuskene blomstrer så flot, at der er mennesker, der ser og elsker dig.

Måske kan vi have lidt svært ved at tro på det. Er det ikke for småt at bede Gud om at fjerne vores hovedpine? Er det ikke for småt at bede Gud om at fjerne den nervøsitet, vi har, for at møde en person, vi har det svært med? Eller modsat, er det ikke for stort at bede Gud om at gøre os raske fra vores sygdomme. Er det ikke for stort at bede Gud om at hjælpe os ud af de dårlige vaner, de tilbagevendende synder, som vi ikke kan komme ud af?

Men Jesus forsikrer og gentager: værsgo, her er mit navn. Bare brug det og bed til min og din far. Faderen. Jesus kommer ikke bagefter og kræver os til regnskab for, hvad vi bad om. Han lægger ikke en afgift på vores bønner og vil have sin del. Nej, han stiller helt gratis og frit sit navn til rådighed for os. Her er mit navn. Tag det og brug det. Tag og bed med det. Jesus har givet os direkte adgang til Faderens lyttende ører og store hjerte.

Så Gud hører vores bønner, når vi bruger Jesu navn i bønnen. Det var den anden grund. Den tredje grund til at Gud hører vores bønner, er pga. vores tro på ham. Jesus siger: Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen.

Jeg tror egentlig grundlæggende, at Gud hører alle menneskers bønner. Han er almægtig. Han kan høre alt, og hvis han vil, og hvis han finder det klogt og viist set fra hans guddommelige perspektiv, så opfylder han menneskers bønner. For han er skaber af hele verden. Skaber af alle mennesker. Uanset om de tror på ham eller ej. Alligevel er vores tro på ham en af grundene til, at han hører vores bøn. Gud elsker os og vil bønne os, fordi vi tror, at Jesus er udgået fra Faderen, altså virkelig er Guds søn, og fordi vi elsker ham, så godt vi kan.

Hvordan hænger det sammen med, at Gud hører alle menneskers bøn? Hører han de kristnes bøn mere? Opfylder han oftere de kristnes bønner?

Hvis et mennesker beder mig om noget, så vil det være lettere for mig at opfylde det ønske, hvis jeg har sympati for det menneske. Forældre gør mere for deres egne børn, end de gør for andre børn. Så det er ret menneskeligt at være mere velvilligt indstillet over for dem, som man er i en særlig forbindelse med. Gælder det også for Gud? Er det ikke diskrimination og forskelsbehandling?

Det er svært at svare på. Men alligevel: Hvis bønnen skal gøre en forskel, og det må den gøre, siden Jesus så stærkt opfordrer os til at bede, så må Gud også oftere opfylde kristnes bønner, for de beder vel oftere end ikke-kristne. Så må han være til at påvirke og få til at gøre noget, hvis vi virkelig beder ham om det. Jesus er også inde på det i teksten: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det.

Der står ikke, at så vil han måske give jer det. Eller at så vil han overveje at give jer det. Eller give jer det, hvis han finder det klogt. Nej, så skal han give jer det. Det lyder næsten som om, at vores bøn i Jesu navn tvinger Gud til at gøre noget. Sådant skal det nok ikke forstås. For dels er Gud almægtig og styrer alt. Selvom han har et blødt hjerte, som elsker os højt, så er det ham, som styrer verden og ikke os, som styrer ham. Dels så fortæller vores erfaring os, at vi ikke altid får det, vi beder om.

Så når Jesus bruger ordet skal – så skal Faderen give jer det - er det nok for at understrege den stærke forbindelse mellem Faderen og Sønnen. Den er stå stærk, at det er nok for os at bruge sønnens navn, når vi vil bede til Gud.

Det var de tre grunde til, at Gud hører vores bøn. At han er vores ophav, vores far. At Jesu forbindelse til Gud er så stærk, at det er nok for os at bruge Jesu navn. Og at vores tro på og bøn til Gud er en af årsagerne til, at Gud giver os det, vi beder om.

Og det er jo meget fint. Så er der god grund til at bede til Gud. Men det er ikke altid, han svarer. Det er ikke altid, vi får det, vi beder om. Det er bønnens glæde og velsignelse, at vi kan bede Gud om alt. Det er bønnens frustration og irritation, at vi ikke altid får det, vi beder om.

Gud svarer ikke altid. Han opfylder ikke altid vores bønner. Og alligevel siger Jesus, at Faderen skal give os det, vi beder om i Jesu navn. Hvordan hænger det samme?

Det er der ikke noget let svar på. Og dagens vers fra Johannesevangeliet giver ikke noget direkte svar på det. Men det har alligevel en kommentar til det spørgsmål og den frustration. Jesus taler om, at der kommer en tid, da han ikke mere skal tale til disciplene i billeder, men ligeud forkynde til dem om Faderen. Lidt tidligere, i prædiketeksten til sidste søndag, sagde Jesus: Jeg har endnu mere at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden.

En dag vil Jesus ikke længere tale i billeder, men forkynde klart. Det vil han gøre gennem sandhedens ånd. Gennem Talsmanden. Gennem Helligånden, som kom til vores jord pinsedag.

Hvis vi føler, at Gud ikke svarer vores bøn, at han ikke giver os det, vi beder om, så opfordrer Jesus os altså til at lytte. Han opfordrer os til at lytte til Helligåndens trøstende stemme i vores indre. Han opfordrer os til at lytte til Helligåndens vejledning og inspiration, når vi læser i Bibelen. Han opfordrer os til at være åbne for, at Gud kan tale til os gennem andre mennesker, for Helligånden virker i verden og bor i dem, som har Gud til Far.

På den måde er hele den treenige Gud på spil i bønne og i vores kommunikation med Gud. Vi beder til Faderen, for han har magt til at give os det, vi beder om. Vi bruger sønnens navn, for han har skaffet os direkte adgang til Faderen. Og Helligånden, Guds ånd, taler til os i vores indre, i Bibelen og igennem andre mennesker.

På den måde bliver vi i bønne sat ind i den interne kommunikation, tale og bevægelse i den treenige Gud. Bønne løfter os ud af og op af vores små menneskeliv og trækker os nærmere Gud. Bønne sender vores tanker og ønsker op til Gud og Gud svarer ved at lade Helligånden hviske hans vilje til os.

Så lad os lytte til Åndens tale. Lad os bede til Faderen i Sønnens navn.